

høitærede Miniſter, og vi hørte jo, at hans Betænkeligheder ſkrive ſig fra den ikke ganſte ringe Sum, hened 150,000 Kr., ſom diſſe Privatlotterier indbringe Staten aarligt i Stempelafgift. Men Sagen er jo den, at jeg i hvert Fald ikke med min bedſte Villie kan ſe, at Staten her taber en eneſte Dre. Thi var Lotteriet ikke blevet oprettet, havde vi heller ikke ſaaet nogen Stempelafgift. Alſaa, man giver det i Virkeligheden ikke Noget; man giver det kun Lov til at virke paa den ſamme Maade, ſom de andre Lotterier have Lov til, med den Forſkel, at diſſe betale Stempelafgift, medens dette her beder om at blive fri. Men, mine Herrer, uden at jeg i nogen Maade ſkal fremhæve Selſkabet „de danſke Waabenbrødre“s Fortrin fremfor andre Belgjørenhedsſelſkaber, kan man jo dog bedſt tale om, hvad man ſelv kjender Noget til, og da jeg nu ſelv er Medlem af dette Selſkab og har været det ſiden 1869 — jeg ſkal tilſpø, at jeg forſt meldte mig ind deri, efter at jeg havde ſet ikke ſaa Bevifer paa, hvorledes dette Selſkabs Godgjørenhed ſtrafte ſig ud i Kredſe og til Perſoner paa en Maade, der var i høieſte Grad paaffjønneſæsværdig, — har jeg derved ſaaet Feilighed til lidt nærmere at ſe dette Selſkab efter i enhver Henſeende, og jeg tør da nok ſige uden at overdrive, at man vanſkelig ſkal kunne ſætte noget Selſkab, der har dannet ſig i velgjørende Diemed, over Selſkabet „de danſke Waabenbrødre“. Det drifter jeg mig til at ſige. Jeg har et Par Gange deltaget i dets Generalforſamlinger og har havt Feilighed til at ſætte mig rigtig godt ind i hele dets Adminiſtration, kort ſagt i Alt, hvad der hører under dets Virkſomhed. Selſkabet raader over ikke ganſte ſaa Midler, og det bruger ikke ganſte ſaa Penge om Aaret i velvædige Diemed. Naar nu dette Lotteri her tilbyder, at det af ſine overflødende Midler ikke alene vil lade ſin Belgjørenhed tilflyde Waabenbrødre, men ogſaa vil gaa udenfor dem til Folk, der ikke ere Medlemmer af Selſkabet, ſaa forekommer det mig, at det ſtiller ſig paa en ſaa henſynsfuld Maade, ſom vel tænkes kan, og det ærede Thing ſkulde dog betænke ſig to Gange, inden det negter dette efter min Mening høiſt billige Forlangende at ſaae dette Andragende henviſt til den høitærede Finantsminiſters Prøvelse, ſaa meget mere, ſom man godt kan være ſikker paa, at den høitærede Miniſter, efter hvad han her idag har udtalt, paa ingen Maade vilkaarligt vil gaa hen og afgjøre denne Sag til Fordel for dette Selſkab. Det er derfor, at jeg, i Modſætning til det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, vil raade det høie Thing til at efterkomme den gjorte Begjæring og henviſe Andragendet til Miniſteren. Jeg kan nu godt indrømme det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, at vi have ikke og kunne ikke have nogen Overſigt over, hvad det her finantsielt dreier ſig om, thi Lotteriet er nylig begyndt, og det er

aldeles ude af Stand til at kunne fremlægge et Regnskab for, hvor ſtor dets Virkſomhed har været, er eller vil blive. Vi løbe jo imidlertid ingen ſtor Riſiko, thi vi vide, at om 6 Aar op-høve alle private Lotterier; ſaa ſtal der gives Lov derfor, og det hele Lotteriweſen ſtal ind i en anden Ordning. Den hele Riſiko, vi løbe, er alſaa at komme til at give dette Selſkab Stempelfrihed i 6 Aar, men til den Tid haaber jeg, at det vedkommende Selſkab vil være iſtand til at præſtere et ſaadant Regnskab over ſin Virkſomhed, at man, hvis man overhovedet vil blive ved paa den ſamme Vej og give Konceſſion paa Lotterier i velgjørende Diemed, utviviſomt ogſaa vil give dette Selſkab Lov til at virke paa ſamme Maade ſom hidtil. Det forekommer mig alſaa, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds ikke ſkulde have gjort Bebreidelſer overfor det Lotteri, ſom der her er Tale om, naar han ikke gjorde det overfor de andre Selſkabers Lotterier, thi det er ikke rigtigt. Det Rigtige deri er kun, at man kan tage under Overveielſe, om der ikke tilkommer en Del af de andre Selſkaber akkurat den ſamme Net, ſom her er Tale om at tillægge dette Lotteri. Det ſkulde jeg ikke have Noget imod. Havde det ærede Medlem traadt op paa den Maade, at han ſagde, at det ikke var rigtigt at give et ſaadant enkelt Selſkab en Forret fremfor de andre, ſkulde jeg ikke have ſagt Noget derimod, men tværtimod være gaaet med dertil. Jeg vil ikke, at det ſkulde ſaae Udſeende af, at jeg enſidigt vilde fremhæve dette Selſkab fremfor andre Belgjørenhedsſelſkaber, idet jeg har for lidt Kjendſkab til diſſe; jeg ſiger kun, at efter det Kjendſkab, jeg har til Waabenbrødreſelſkabet, kan jeg aflægge det Vidnesbyrd, at det er en overordenlig paaffjønneſæsværdig Virkſomhed, det udfolder gennem ſit Arbejde for Opfyldelſen af dets Formaal, at hjælpe trængende Waabenbrødre og deres Efterlade. Jeg er vis paa, at Beſtyrelſen for dette Selſkab i det Hele i de 20 Aar, det har beſtaaet, ſaa godt, ſom man kan forlange det, har arbejdet for dette Formaal, og er det Tilfældet, forekommer det mig, at man ogſaa i Betragtning deraf ſkulde henviſe Andragendet, ſaa meget mere, ſom jo dog Alle ere enige om, at der ikke lides noget Tab derved. Selv den meget ærede Finantsminiſter indrømmede jo, at man ikke altid kan udſtrække ſin Belgjørenhed til Invaliderne og de Forhold, der kunne ſættes i Forbindelſe dermed, i ſaa fuldt Maal, ſom man burde. Det hører man fra alle Sider i Salen, og jeg tilſtaar, at jeg deler den Betragtning fuldt ud, og at jeg har været med til at beklage, at man ikke her er kommen videre, end man er kommen. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) ſiger nok, at man ganſte nylig, jeg tror det var i 1876, har givet en human Lov om Invalideforſørgelſen. Jeg ſkal gjerne indrømme det, men efterat man har levet ſaa-